

**From:** mddobrev@mail.bg  
**Sent:** Fri 14/10/2022 20:24  
**To:** arch  
**Subject:** становище от адв. Михаил Добрев - АК Силистра  
**Attachments:** Становище от адв. Михаил Добрев относно проекта за изменение на Наредба 1 от 2004 год. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.docx  
**Importance:** Normal

Висш адвокатски съвет:  
Входящ №: 2219/2022  
Дата: 17.10.2022 г.

Уважаеми колеги,

Представям Ви становището си относно Наредбата за изменение и допълнение на Наредба №1 от 2004 год. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Считам, че някои от предложените изменения са против интересите на адвокатите, като с тях се дава възможност на съда да се намесва в работата на адвокатите чрез редуциране на дължимите им минимални възнаграждения. На Есенната национална конференция на адвокатурата в гр. Видин на 08.10.2022 год. се обединихме, макар и във връзка с друг въпрос, около становището, че трябва да минимизираме възможността за намеса на съдилищата в нашата работа с оглед разпоредбата на чл.134, ал.1 от Конституцията на РБ, а част от измененията дават точно обратната възможност на съдилищата. Не е тайна, че голяма част от съдебните състави в страната с удоволствие ще намаляват адвокатски възнаграждения, позовавайки се на измененията на Наредба №1 от 2004 год.

От друга страна, има и изменения, които не са съобразени с практиката на съдилищата по въпроси относно адвокатските възнаграждения, а други изменения биха дали възможност за нова практика, която няма да бъде в смисъла, който е вложен в съответните изменения, поради което същите трябва да са достатъчно ясни и да не могат да бъдат тълкувани в ущърб на адвокатите.

Имам и предложения за допълване или изменение на други разпоредби от наредбата, които считам за разумни и произтичащи от практиката.

1. Относно предложеното изменение с §1, ал.2 от проекта за създаването на нова ал.7 към чл.2 със следното съдържание: „При частични искове възнаграждението се определя върху пълния размер на претенцията, независимо каква част е предмет на делото.“ Считам, че такова изменение би било неработещо, а е и абсолютно неадекватно. Без да се спирам на смисъла на частичните искове, предполагам, че това предложение за изменение е продиктувано от приетото в т.2 от ТР №3 от 22.04.2019 год., по тълк.д.№3/2016 год. на ОКГТК на ВКС. Въпреки това, считам че такова изменение би довело до заплащане на адвокатски възнаграждения, надхвърлящи десетки или стотици пъти размера на самия частичен иск. Това със сигурност би направило тази разпоредба неработеща, а и съдилищата не биха присъдили възнаграждение, определено по този начин. Особено имайки предвид, че държавната такса се определя по цената на частичния иск. От друга страна, такова изменение би довело и до възможност за злоупотреба от страна на колеги адвокати, които биха открили възможност да завеждат множество частични искове за различни части на едно вземане, за да могат да се облагодетелстват. Ето защо, отчитайки гореизложеното, считам за разумно и адекватно тази разпоредба да придобие следната редакция:

Чл.2, ал.7:

„При частични искове минималното възнаграждение се определя в трикратен размер на предвидените с наредбата минимални размери на адвокатските възнаграждения, определен върху предявената част от претенцията.“

Може да се определи и друг размер, а не трикратен (двукратен, четирикратен и т.н.), но не и възнаграждението да се определя върху цялото вземане.

2. Относно предложеното изменение с §3 от проекта за добавянето в чл.5 след изреча „безплатна правна помощ“, на изреча „и правна помощ при заплащане на възнаграждения под определените в тази наредба размери“.

Освен че това изменение противоречи на разпоредбата на чл.38 от Закона за адвокатурата, където такава възможност не е предвидена, то с това изменение ще се отворят широко пред съдилищата

вратите да присъждат на адвокати, защитаващи страни при условието на чл.38 от ЗА, възнаграждения много под минималните размери. А при такава редакция на разпоредбата на чл.5 от наредбата подобни действия на съда няма да бъдат без основание, тъй като ние сами предвиждаме правна възможност при осъществяване на защита по реда на чл.38 от ЗА да се получават възнаграждения под минималните размери – дори не се поставя долна граница. Така, водейки дело по реда на чл.38 от ЗА, по което например трябва да се присъди по този ред възнаграждение в размер на 50 000 лв., спокойно съдът може да определи възнаграждение дори в размер на 100 лв. и ще има основание за това, което основание ние ще сме го предоставили с това изменение. А болшинството от съдиите със сигурност ще се възползват от това. Щом ние виждаме такава възможност, със сигурност и съдилищата ще я забележат и ще я използват. Такова изменение ще даде възможност и на страната, противна на лицето, защитавано по този ред, да прави възражения за намаляване на възнаграждението, определено по реда на чл.38 от ЗА, съответно по чл.5 от Наредба №1 от 2004 год. Такова изменение би противоречало освен на ясната законова разпоредба на чл.38 от ЗС, така и на смисъла на Наредба №1 от 2004 год., че не могат да се получават възнаграждения под определените с тази наредба минимума.

Ще бъде налице и неравнопоставеност между адвокатите, водещи делото при получено възнаграждение по общия ред и тези, водещи делото по реда на чл.38 от ЗА, съответно по чл.5 от Наредба №1 от 2004 год.

Ето защо това изменение категорично не следва да бъде приемано!!!

3. В наредбата не е разгледан въпросът за възнагражденията по дела, по които една от страните е адвокат. По такива дела е налице нересипрочност на разноските на двете страни в процеса. От една страна никоя разпоредба не предвижда, че в такива случаи на страна, която е адвокат, се заплаща възнаграждение при позитивен за тази страна резултат и съдът не му присъжда възнаграждение. От друга страна, ако резултатът за това лице е негативен, то бива осъждано да заплати адвокатското възнаграждение на противната страна. Вярно е, че има възможност лицето адвокат да се възползва от разпоредбата на чл.38, ал.1, т.3 от ЗА, но то не е длъжно да го прави. Ако обаче го направи, съдът почти винаги вижда в това сговор между двамата адвокати да получат някакви пари под формата на възнаграждение от горката противна страна, като това може да се отрази дори и върху крайния изход на спора в полза на другата страна, а не на адвоката, дори и той да е правата страна.

Това може да бъде преодоляно, като се предвиди, че в такива случаи се дължи възнаграждение на адвоката, като единствено условие за това бъде предвидено доказването на упражняването на адвокатска професия от страната в процеса. Това няма да изключи възможността при преценка на адвоката да ангажира свой колега за защитата на правата си.

Ето защо предлагам в чл.5 от Наредба №1 от 2004 год. да се създаде нова ал.2 със следното съдържание:

„Когато страна в съответно производство е лице, упражняващо адвокатска професия и сам извършва процесуалната си защита, ако насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение, което се определя от съда и което не може да бъде по-малко от размерите, определени в тази наредба. Упражняването на адвокатска професия следва да се установи от страната в съответното производство.“

Това следва да се има предвид и при последващо изменение на ЗА, като нова алинея в чл.38 или при приемането нов ЗА.

4. Относно разпоредбата на чл.6, т.13 от наредбата не е предвидено изменение, но считам, че тази разпоредба следва да бъде допълнена с оглед създадена се порочна практика в различни съдилища. Въпреки ясната разпоредба на този текст, в различни съдилища в страната, напр. в множество актове на съдилища от варненския съдебен район, се приема, че възнаграждение по този текст се дължи само, когато адвокат заверява преписи, които не се представят по дело, по което той е пълномощник. Ясно е, че трудно може да се убеди такъв съд и при такава създадена практика, че адвокатът не е нотариус и не може да заверява за вярност други документи, освен по дела, по които е процесуален представител на страна в съответното производство, нито може да се убеди такъв съд какъв е смисълът на разпоредбата на чл.32 от ЗА.

Ето защо, с оглед яснота и противодействие на такава порочна практика, следва в разпоредбата на чл.6, ал.13 от наредбата, след думите „негов клиент“ да се добави изразът: „, които документи в

заверен от адвоката вид са представени по производство, по което адвокатът или адвокатът от Европейския съюз е процесуален представител“.

5. Относно предложеното изменение с §8 от проекта:

Не е ясно защо се отменя разпоредбата на чл.10, т.1от наредбата.

Считам, че разпоредбата на чл.10, т.1 от Наредба №1 от 2004 год. не следва да бъде отменяна, а предвиденото в нея възнаграждение за образуване на изпълнително дело следва да бъде увеличено на 500 лв.

Често това е единственото възнаграждение, което получава адвокатът според вече утвърдената практика на съдилищата. От отмяната на чл.10, т.1 от наредбата следва ли, че адвокатите няма да получават възнаграждение, ако участват единствено в образуването на изпълнително дело, но не извършват последващи действия по делото - ако например длъжникът изпълни доброволно или вискателят упълномощи друг адвокат за извършване на същинските изпълнителни действия? В такъв случай работата на адвоката за образуване на изпълнителното дело незаплатена ли ще остане? Ако идеята е адвокатът да получи предвиденото възнаграждение за водене на делото при неговото образуване, с оглед вече създалата се практика, която понякога е много трудно да бъде променена, разпоредбата, указваща това, трябва да бъде пределно ясна и да не дава възможност за тълкуване. В този случай основната редакция на чл.10 от наредбата предлагам да бъде следната: „За процесуално представителство, защита и съдействие на страната по изпълнително дело адвокатското възнаграждение се заплаща при образуване на изпълнителното дело от вискателя или при сключване на договор за правна помощ с длъжника и е в следните размери:“.

По този начин ще стане ясно кога се заплаща възнаграждението и няма да се даде възможност за тълкуване от страна на съда.

Отделно от това считам за неудачна и редакцията на §8, т.2 от проекта, касаеща редакцията на чл.10, т.2 от Наредба №1 от 2004 год.

На първо място, запазването на старата редакция на тази точка, единствено с премахването на разграничението според материалния интерес до и над 1000 лв., също ще създаде възможност за тълкуване съобразно вече създадената практика на съдилищата, приемащи, че възнаграждение по тази точка се дължи само при „извършване на действия с цел удовлетворяване на вземания“, което не се прилага например при посочване на изпълнителни способности още с молбата за образуване.

Ето защо считам, че редакцията и на чл.10, т.2 от Наредба №1 от 2004 год. следва да е аналогична на следващите точки от чл.10 от наредбата, а именно: „за процесуално представителство, защита и съдействие на страните по изпълнително дело, което има за предмет удовлетворяване на парични вземания...“

Също така предвиденото в тази точка възнаграждение е изключително ниско и не отговаря на труда на адвоката по едно изпълнително дело с предмет удовлетворяване на парични вземания. Всеки адвокат, който се занимава същински с изпълнителен процес, знае какви усилия, време, знания и умения са необходими, за да се доведе един такъв изпълнителен процес докрай в болшинството от случаите (изключвам случаите, в които длъжникът плати доброволно или вземаното се събере от наложен запор върху банкови сметки). В болшинството от случаите обаче не е така, като изпълнителният процес се оказва много по-труден от воденото гражданско, търговско или друго дело, по което е издаден изпълнителния лист за паричното вземане. За едно гражданско или търговско дело е предвидено заплащане на възнаграждение в минимален размер за всяка инстанция, като инстанциите дори могат да бъдат пет с оглед разпоредбата на чл.2, ал.4 от наредбата възнаграждение да се получава и при връщане на делото за ново разглеждане. Когато се стигне до крайната цел - изпълнение на съдебното решение, възнаграждението става абсолютно неадекватно на усилията, които следва да вложи адвокатът на страната, за да може тя да изпълни решението. В противен случай воденото преди това дело се обезсмисля, освен ако не е достатъчно моралното удовлетворение на клиента.

Считам, че възнаграждението по чл.10, т.2 от Наредба №1 от 2004 год. следва да бъде поне в размера на възнаграждението, предвидено в чл.7, ал.2 от наредбата.

Ето защо предлагам следната редакция на чл.10, т.2 от Наредба №1 от 2004 год.:

„за процесуално представителство, защита и съдействие на страните по изпълнително дело, което има за предмет удовлетворяване на парични вземания – в размер на съответното възнаграждение по чл.7, ал.2“.

Неадекватността на предвиденото в проекта за изменение възнаграждение по чл.10, т.2 от наредбата с положения труд може да се разбере и от съпоставката на чл.10, т.2 с чл.7, ал.7 от наредбата, указваща, че при „производства за обезпечаване на бъдещ иск, в производства по издаване на изпълнителен лист по чл. 405, ал. 3 и 4 ГПК и в производства за издаване на заповед за изпълнение възнаграждението се определя по правилата на ал. 2 на базата на половината от стойностите на претендираните суми.“ Предвидено е дори в тези производства, в които не се налага явяване пред съд, да се получават по-големи възнаграждения от възнагражденията по чл.10, т.2. Например при определяне на възнаграждение за издаване на изпълнителен лист по чл. 405, ал. 3 и 4 ГПК за 500 000 лв. или за производства за издаване на заповед за изпълнение за 500 000 лв. възнаграждението при предложените минимални нива на възнаграждение по чл.7, ал.2 трябва да бъде определено на база 250 000 лв. (1/2 от 500 000 лв.) или възнаграждението да е в размер на 14 650 лв. Когато се води изпълнителният процес за същите 500 000 лв., вече минималното възнаграждение при предложената редакция става 12 325 лв. (1/2 от 24 650 лв. по чл.7, ал.2, т.6 от наредбата.). Същото е абсолютно неадекватно, а и адвокатската работа по воденето на изпълнителното дело е многократно по-трудна от тази за едно заповедно производство или за издаване на изпълнителен лист по чл.405, ал.3, и 4 от ГПК, както и за производство по обезпечение на бъдещ иск, но въпреки това минималното адвокатско възнаграждение за изпълнителното производство е в много по-нисък размер от този за посочените значително по-лесни и бързи производства. Недопустимо е при предвидените минимални размери на адвокатските възнаграждения съгласно разпоредбата на чл.7, ал.7 от наредбата за производствата по този текст, за производството по чл.10, т.2 от наредбата минималното адвокатско възнаграждение да е по-малко.

адв.Михаил Добрев

Адвокатска колегия - Силистра

Уважаеми колеги,

Представям Ви становището си относно Наредбата за изменение и допълнение на Наредба №1 от 2004 год. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Считам, че някои от предложените изменения са против интересите на адвокатите, като с тях се дава възможност на съда да се намесва в работата на адвокатите чрез редуциране на дължимите им минимални възнаграждения. На Есенната национална конференция на адвокатурата в гр. Видин на 08.10.2022 год. се обединихме, макар и във връзка с друг въпрос, около становището, че трябва да минимизираме възможността за намеса на съдилищата в нашата работа с оглед разпоредбата на чл.134, ал.1 от Конституцията на РБ, а част от измененията дават точно обратната възможност на съдилищата. Не е тайна, че голяма част от съдебните състави в страната с удоволствие ще намаляват адвокатски възнаграждения, позовавайки се на измененията на Наредба №1 от 2004 год.

От друга страна, има и изменения, които не са съобразени с практиката на съдилищата по въпроси относно адвокатските възнаграждения, а други изменения биха дали възможност за нова практика, която няма да бъде в смисъла, който е вложен в съответните изменения, поради което същите трябва да са достатъчно ясни и да не могат да бъдат тълкувани в ущърб на адвокатите.

Имам и предложения за допълване или изменение на други разпоредби от наредбата, които считам за разумни и произтичащи от практиката.

1. Относно предложеното изменение с §1, ал.2 от проекта за създаването на нова ал.7 към чл.2 със следното съдържание: „При частични иски възнаграждението се определя върху пълния размер на претенцията, независимо каква част е предмет на делото.“ Считам, че такова изменение би било неработещо, а е и абсолютно неадекватно. Без да се спирам на смисъла на частичните иски, предполагам, че това предложение за изменение е продиктувано от приетото в т.2 от ТР №3 от 22.04.2019 год., по тълк.д.№3/2016 год. на ОКГТК на ВКС. Въпреки това, считам че такова изменение би довело до заплащане на адвокатски възнаграждения, надхвърлящи десетки или стотици пъти размера на самия частичен иск. Това със сигурност би направило тази разпоредба неработеща, а и съдилищата не биха присъдили възнаграждение, определено по този начин. Особено имайки предвид, че държавната такса се определя по цената на частичния иск. От друга страна, такова изменение би довело и до възможност за злоупотреба от страна на колеги адвокати, които биха открили възможност да завеждат множество частични иски за различни части на едно вземане, за да могат да се облагодетелстват. Ето защо, отчитайки гореизложеното, считам за разумно и адекватно тази разпоредба да придобие следната редакция:

**Чл.2, ал.7:**

**„При частични искове минималното възнаграждение се определя в трикратен размер на предвидените с наредбата минимални размери на адвокатските възнаграждения, определен върху предявената част от претенцията.“**

Може да се определи и друг размер, а не трикратен (двукратен, четирикратен и т.н.), но не и възнаграждението да се определя върху цялото вземане.

2. Относно предложеното изменение с §3 от проекта за добавянето в чл.5 след израза „безплатна правна помощ“, на израза „и правна помощ при заплащане на възнаграждения под определените в тази наредба размери“.

Освен че това изменение противоречи на разпоредбата на чл.38 от Закона за адвокатурата, където такава възможност не е предвидена, то с това изменение ще се отворят широко пред съдилищата вратите да присъждат на адвокати, защитаващи страни при условието на чл.38 от ЗА, възнаграждения много под минималните размери. А при такава редакция на разпоредбата на чл.5 от наредбата подобни действия на съда няма да бъдат без основание, тъй като ние сами предвиждаме правна възможност при осъществяване на защита по реда на чл.38 от ЗА да се получават възнаграждения под минималните размери – дори не се поставя долна граница. Така, водейки дело по реда на чл.38 от ЗА, по което например трябва да се присъди по този ред възнаграждение в размер на 50 000 лв., спокойно съдът може да определи възнаграждение дори в размер на 100 лв. и ще има основание за това, което основание ние ще сме го предоставили с това изменение. А болшинството от съдиите със сигурност ще се възползват от това. Щом ние виждаме такава възможност, със сигурност и съдилищата ще я забележат и ще я използват. Такова изменение ще даде възможност и на страната, противна на лицето, защитавано по този ред, да прави възражения за намаляване на възнаграждението, определено по реда на чл.38 от ЗА, съответно по чл.5 от Наредба №1 от 2004 год.

Такова изменение би противоречало освен на ясната законова разпоредба на чл.38 от ЗС, така и на смисъла на Наредба №1 от 2004 год., че не могат да се получават възнаграждения под определените с тази наредба минимума.

Ще бъде налице и неравнопоставеност между адвокатите, водещи делото при получено възнаграждение по общия ред и тези, водещи делото по реда на чл.38 от ЗА, съответно по чл.5 от Наредба №1 от 2004 год.

**Ето защо това изменение категорично не следва да бъде приемано!!!**

3. В наредбата не е разгледан въпросът за възнагражденията по дела, по които една от страните е адвокат. По такива дела е налице нерещипрочност на разноските на двете страни в процеса. От една страна никоя разпоредба не предвижда, че в такива случаи на страна, която е адвокат, се заплаща възнаграждение при позитивен за тази страна

резултат и съдът не му присъжда възнаграждение. От друга страна, ако резултатът за това лице е негативен, то бива осъждано да заплати адвокатското възнаграждение на противната страна. Вярно е, че има възможност лицето адвокат да се възползва от разпоредбата на чл.38, ал.1, т.3 от ЗА, но то не е длъжно да го прави. Ако обаче го направи, съдът почти винаги вижда в това сговор между двамата адвокати да получат някакви пари под формата на възнаграждение от горката противна страна, като това може да се отрази дори и върху крайния изход на спора в полза на другата страна, а не на адвоката, дори и той да е правата страна.

Това може да бъде преодоляно, като се предвиди, че в такива случаи се дължи възнаграждение на адвоката, като единствено условие за това бъде предвидено доказването на упражняването на адвокатска професия от страната в процеса. Това няма да изключи възможността при преценка на адвоката да ангажира свой колега за защитата на правата си.

Ето защо предлагам в чл.5 от Наредба №1 от 2004 год. да се създаде нова ал.2 със следното съдържание:

**„Когато страна в съответно производство е лице, упражняващо адвокатска професия и сам извършва процесуалната си защита, ако насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение, което се определя от съда и което не може да бъде по-малко от размерите, определени в тази наредба. Упражняването на адвокатска професия следва да се установи от страната в съответното производство.“**

Това следва да се има предвид и при последващо изменение на ЗА, като нова алинея в чл.38 или при приемането нов ЗА.

4. Относно разпоредбата на чл.6, т.13 от наредбата не е предвидено изменение, но считам, че тази разпоредба следва да бъде допълнена с оглед създадена се порочна практика в различни съдилища.

Въпреки ясната разпоредба на този текст, в различни съдилища в страната, напр. в множество актове на съдилища от варненския съдебен район, се приема, че възнаграждение по този текст се дължи само, когато адвокат заверява преписи, които не се представят по дело, по което той е пълномощник. Ясно е, че трудно може да се убеди такъв съд и при такава създадена практика, че адвокатът не е нотариус и не може да заверява за вярност други документи, освен по дела, по които е процесуален представител на страна в съответното производство, нито може да се убеди такъв съд какъв е смисълът на разпоредбата на чл.32 от ЗА.

Ето защо, с оглед яснота и противодействие на такава порочна практика, следва **в разпоредбата на чл.6, ал.13 от наредбата, след думите „негов клиент“ да се добави изразът: „, които документи в заверен от адвоката вид са представени по производство, по което адвокатът или адвокатът от Европейския съюз е процесуален представител“.**

5. Относно предложеното изменение с §8 от проекта:

Не е ясно защо се отменя разпоредбата на чл.10, т.1 от наредбата.

**Считам, че разпоредбата на чл.10, т.1 от Наредба №1 от 2004 год. не следва да бъде отменена, а предвиденото в нея възнаграждение за образуване на изпълнително дело следва да бъде увеличено на 500 лв.**

Често това е единственото възнаграждение, което получава адвокатът според вече утвърдената практика на съдилищата. От отмяната на чл.10, т.1 от наредбата следва ли, че адвокатите няма да получават възнаграждение, ако участват единствено в образуването на изпълнително дело, но не извършват последващи действия по делото - ако например длъжникът изпълни доброволно или вискателят упълномощи друг адвокат за извършване на същинските изпълнителни действия? В такъв случай работата на адвоката за образуване на изпълнителното дело незаплатена ли ще остане?

Ако идеята е адвокатът да получи предвиденото възнаграждение за водене на делото при неговото образуване, с оглед вече създалата се практика, която понякога е много трудно да бъде променена, разпоредбата, указваща това, трябва да бъде пределно ясна и да не дава възможност за тълкуване.

В този случай основната редакция на чл.10 от наредбата предлагам да бъде следната: **„За процесуално представителство, защита и съдействие на страната по изпълнително дело адвокатското възнаграждение се заплаща при образуване на изпълнителното дело от вискателя или при сключване на договор за правна помощ с длъжника и е в следните размери:“.**

По този начин ще стане ясно кога се заплаща възнаграждението и няма да се даде възможност за тълкуване от страна на съда.

Отделно от това считам за неудачна и редакцията на §8, т.2 от проекта, касаеща редакцията на чл.10, т.2 от Наредба №1 от 2004 год.

На първо място, запазването на старата редакция на тази точка, единствено с премахването на разграничението според материалния интерес до и над 1000 лв., също ще създаде възможност за тълкуване съобразно вече създадената практика на съдилищата, приемащи, че възнаграждение по тази точка се дължи само при „извършване на действия с цел удовлетворяване на вземания“, което не се прилага например при посочване на изпълнителни способности още с молбата за образуване.

Ето защо считам, че редакцията и на чл.10, т.2 от Наредба №1 от 2004 год. следва да е аналогична на следващите точки от чл.10 от наредбата, а именно: **„за процесуално представителство, защита и съдействие на страните по изпълнително дело, което има за предмет удовлетворяване на парични вземания...“**

Също така предвиденото в тази точка възнаграждение е изключително ниско и не отговаря на труда на адвоката по едно изпълнително дело с предмет удовлетворяване на парични вземания. Всеки адвокат, който се занимава същински с изпълнителен процес, знае какви усилия, време, знания и умения са необходими, за да се доведе един такъв изпълнителен



процес докрай в болшинството от случаите (изключвам случаите, в които длъжникът плати доброволно или вземаното се събере от наложен запор върху банкови сметки). В болшинството от случаите обаче не е така, като изпълнителният процес се оказва много по-труден от воденото гражданско, търговско или друго дело, по което е издаден изпълнителния лист за паричното вземане. За едно гражданско или търговско дело е предвидено заплащане на възнаграждение в минимален размер за всяка инстанция, като инстанциите дори могат да бъдат пет с оглед разпоредбата на чл.2, ал.4 от наредбата възнаграждение да се получава и при връщане на делото за ново разглеждане. Когато се стигне до крайната цел - изпълнение на съдебното решение, възнаграждението става абсолютно неадекватно на усилията, които следва да вложи адвокатът на страната, за да може тя да изпълни решението. В противен случай воденото преди това дело се обезсмисля, освен ако не е достатъчно моралното удовлетворение на клиента.

Считам, че възнаграждението по чл.10, т.2 от Наредба №1 от 2004 год. следва да бъде поне в размера на възнаграждението, предвидено в чл.7, ал.2 от наредбата.

Ето защо предлагам следната редакция на чл.10, т.2 от Наредба №1 от 2004 год.:

**„за процесуално представителство, защита и съдействие на страните по изпълнително дело, което има за предмет удовлетворяване на парични вземания – в размер на съответното възнаграждение по чл.7, ал.2“.**

Неадекватността на предвиденото в проекта за изменение възнаграждение по чл.10, т.2 от наредбата с положения труд може да се разбере и от съпоставката на чл.10, т.2 с чл.7, ал.7 от наредбата, указваща, че при „производства за обезпечаване на бъдещ иск, в производства по издаване на изпълнителен лист по чл. 405, ал. 3 и 4 ГПК и в производства за издаване на заповед за изпълнение възнаграждението се определя по правилата на ал. 2 на базата на половината от стойностите на претендираните суми.“ Предвидено е дори в тези производства, в които не се налага явяване пред съд, да се получават по-големи възнаграждения от възнагражденията по чл.10, т.2. Например при определяне на възнаграждение за издаване на изпълнителен лист по чл. 405, ал. 3 и 4 ГПК за 500 000 лв. или за производства за издаване на заповед за изпълнение за 500 000 лв. възнаграждението при предложените минимални нива на възнаграждение по чл.7, ал.2 трябва да бъде определено на база 250 000 лв. (1/2 от 500 000 лв.) или възнаграждението да е в размер на 14 650 лв. Когато се води изпълнителният процес за същите 500 000 лв., вече минималното възнаграждение при предложената редакция става 12 325 лв. (1/2 от 24 650 лв. по чл.7, ал.2, т.6 от наредбата.). Същото е абсолютно неадекватно, а и адвокатската работа по воденето на изпълнителното дело е многократно по-трудна от тази за едно заповедно производство или за издаване на изпълнителен лист по чл.405, ал.3, и 4 от ГПК, както и за производство по обезпечение на бъдещ иск, но въпреки това минималното

адвокатско възнаграждение за изпълнителното производство е в много по-нисък размер от този за посочените значително по-лесни и бързи производства. Недопустимо е при предвидените минимални размери на адвокатските възнаграждения съгласно разпоредбата на чл.7, ал.7 от наредбата за производствата по този текст, за производството по чл.10, т.2 от наредбата минималното адвокатско възнаграждение да е по-малко.

адв.Михаил Добрев  
Адвокатска колегия - Силистра